

MARTTI LUTHER

JUMALAN TODISTUS AABRAHAMISTA

...”sillä hän on profeetta, ja hän on rukoileva sinun puolestasi,”...

(1 Moos. 20:7)

Tähän aikaan olivat vielä elossa Seem, Selah ja muitakin kantaisiä, mutta Abraham oli ainoa, jonka huoneen Jumala oli valinnut olemaan Kirkko; sille hän oli antanut lupauksen, että vatedes hänen siemenensä kautta kaikki heimot maan päällä saisivat siunauksen. Jumalan ääni siis kuulutti, että Abraham on ylin pappi, jonka suusta varmasti voidaan löytää Jumalan sana, syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä.

Voimme siis ajatella, kuinka suuri arvovalta Abrahamilla oli tämän jälkeen kuninkaan silmissä, kun hän kuuli itse Jumalan nimittävän häntä profeetaksi. Niinpä hän kohteli tätä sängen ystävällisesti ja sai häneltä kuulla taivaallista viisautta Jumalan Pojasta, jonka oli määrä syntyä Abrahamin huoneesta ja lunastaa ihmiskunta ja näin poistettuaan kirouksen tuoda sille iankaikkinen siunaus.

Tällä tavoin Jumalan ääni asettaa Abrahamin piispaksi ja opettajaksi, kuningas taas on oppilas ja kuulija. Jumala puolestaan siunaa häntä sillä, että hänestä on sikiävä ja syntyvä Iisak, ja pakanoille suodaan Pyhä Henki, ei kuitenkaan ympärileikkausta, vaikka nuo kansat olivat saaneet opetusta ja uskoivat, ettei ole muuta Jumalaa kuin se, jonka oli määrä syntyä Abrahamin ympärileikatusta kansasta.

Tässä on näet tuo suunnaton onni, joka ei seurausta oikeasta opetuksesta: Jumalan kunnia, Kymmenen käskyn täyttäminen, lunastus kuolemasta ja helvetistä. Hurskaat siis ymmärtävät, mistä syystä Mooses on tämän kirjoittanut; hän tahtoo näet vahvistaa uskon varassa olevan lupauksen, että myös pakanat kuuluvat Abrahamin Kirkkoon, vaikka eivät olekaan ympärileikattuja. Tämähän vaihtelu on maailmassa jatkuvaa: katumattomat sodomalaiset syöksyvät kadotukseen, mutta Gerar saa kääntymyksen. Näin tänäkin päivänä jotkut paatuvat ja sokaistuvat, toiset sen sijaan uskovat sanaan ja se valaisee heidät.

Siitä, että Jumala sanoo Abrahamin tulevan rukoilemaan kuninkaan puolesta, huomaat kuinka hienosti Pyhä Raamattu joka kohdassa puhaltaa samaan hiileen. Abraham on siis profeetta, jonka tehtävä on opettaa oikeaa Jumalan tuntemusta maailmassa. Samalla hän on myös pappi, jonka tehtävä ei ole rukoilla vain itsensä, vaan myös Kirkkonsa puolesta, vieläpä pakanoidenkin puolesta, jotta ne liitetäisiin Kirkon yhteyteen. Sillä, että Jumala sanoo: “Hän on rukoileva sinun puolestasi”, hän tällä sanallaan kutsuu kuningasta ja hänen kansalaisiaan Abrahamin Kirkkoon.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005, S. 155-157.

Jumalan lapsi on kiitollinen ja kuuliainen

Kristityn elämässä ovat olennaisia asioita kiitollisuus ja kuuliaisuus. Ne molemmat saavat voimansa samasta lähteestä, nimittäin siitä, että Jumala on lähettänyt Poikansa pelastamaan meitä jokaista omakohtaisesti synnistä ja kuolemasta. Kun uskossa tartumme Kristuksen armotyöhön meidän edestämme, olemme autuuden tiellä. Seurauksena siitä on sydän kiitollinen ja tahdomme tuottaa kunnia Jumalalle elämällä hänen käskyjensä mukaan.

Meidän tulee jatkuvasti oppia oikeaa kiitollisuutta ja kuuliaisuutta Jumalan sanasta. On nimittäin niin, että oikea Jumalan sana voi maailman ja kiusausten tähden jäädä unhoon. Raamattu esittää monia varoittavia esimerkkejä siitä, että Jumalan sanaa kuulleet ja Vapahtajan avusta iloinneet ihmiset eivät olleet kiitollisia ja kuuliaisia. Muistamme kymmenen pitalista miestä, jotka kaikki sanoivat Jeesukselle: *“Jeesus mestari, armahda meitä!”* (Luuk. 17:13) He tunsivat tilansa. He olivat Vanhan liiton säädösten mukaan saastaisia ja joutuivat sairautensa tähden elämään muista erillään. Ilman apua heidän elämänsä olisi ollut surkeaa kuoleman odotusta. Tällaisina he kuvaavat meitä sellaisina kuin olemme syntimme tähden. Ilman apua ja puhdistusta olisimme iankaikkisen kuoleman omat. Käsitämmehän tämän ja sanomme itse kukin sydämessämme: *“Jeesus, armahda minua.”?*

Jeesus sanoi pitalisille: *“Menkää ja näyttäkää itsenne papeille.”* (Luuk. 17:14) Vapahtaja puhdisti nuo miehet, niin että pappien luo mennessään he parantuivat taudistaan. Jeesus käski heidän toimia Vanhan liiton säädöksen mukaan, joka määräsi, että papin oli todettava pitalin poistuminen. Kaikki miehet paranivat. Tuollaisen joukon meneminen kerralla pappien luokse pitalista parantuneina oli valtava todistus siitä, että Messias oli tullut.

Kaikkien kymmenen parantumista pitalista voimme verrata siihen, että Va-

pahtaja on sovitustyössään maksanut koko maailman syntivelan. *“Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.”* (1 Joh. 2:2) Tämä evankeliumi on meille saarnattu ja sitä yhä saarnataan iankaikkiseksi autuudeksemme.

Kun miehet olivat näyttäneet itsensä papeille, vain yksi heistä palasi kiittämään Jeesusta. Yhdeksän puhdistunutta jäi omille teilleen. Miksi niin? Kenties he unohtivat saaneensa apua, kun nyt maallinen elämä sujui paljon entistä helpommin. Voi olla, että papit kielsivät heitä palaamasta Jeesuksen luokse ja tunnustamasta häntä Herraksi. Yksityiskohtia emme tiedä, mutta välinpitämättömyys ja epäusko valtasivat heidän sydämensä.

Kun evankeliumia saarnataan, eivät suinkaan kaikki ota sitä kiitollisena vastaan. Monet jättävät sanan kuulemisen. Olenhan jo ennen kuullut, tunnen pääasioita Jumalan sanasta ja maallinen elämäni sujuu kohtalaisen mukavasti, he voivat ajatella. Tämä on varoittava esimerkki. Tuolla tiellä unohtetaan se, että olemme itessämme syntisiä ja kuoleman ansainneita. Jos Jumalan sanan käyttäminen jätetään, saa sielu kyllä ravintoa, mutta vääränlaista. On harhaopettajia, jotka saarnaavat väärää vapautta. On niitä, jotka sekoittavat evankeliumiin lakia. On uskonnollisen tunnelman kohottajia. Enenevässä määrin on räikeitä epäjumalien palvojia. Välinpitämätön ihminen on sydämensä harhaavien ajatusten ja houkuttelevien harhaoppien tähden vaarassa ajautua niiden joukkoon, jotka jäävät pois Jeesuksen luota.

Mitä meille sitten opettaa mies, joka palasi kiittämään Jeesusta? Hän seurasi Jumalan sanaa: *“Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi.”* (Ps. 103:1-3) Hän ei halunnut hyvänäkään päivänä unohtaa Jumalan apua. Tuon miehen esimerkki muistuttaa meitä siitä, että olemme saaneet kaiken tavallisenakin pitämämme hyvän, ruumiin ja sielun voimat, kodin, toimeentulon, perheen jne. Jumalan lahjana, jota emme ole ansainneet. Miehen esimerkki muistuttaa myös siitä, että Jeesus on tuonut meille puhdistuksen synneistämme. Hän on poistanut syntimme rangaistuksen ja avannut tien iankaikkiseen elämään. Tehkäämme siis tuon miehen esimerkin mukaisesti. Kiittäkäämme Vapahtajaa sydämissämme. Kokoontukaamme hänen sanansa mukaan yhdessä kiittämään häntä seurakunnan tilaisuuksissa.

Jumalan lapsi haluaa olla myös kaikessa kuuliainen Jumalalle. Tämä ilmenee siinä, että tunnustamme Jeesuksen nimeä. Puhdistuneen kiitos Jeesukselle oli uskon tunnustamista. Me voimme toimia saman esikuvan mukaan, kun arkielämässä kerromme Jeesuksen hyvistä teoista. Tunnustamme uskoa, kun käytämme perheen keskuudessa Jumalan sanaa. Julkista tunnustamista on se, että seurakunta säännöllisesti kokoontuu Jumalan sanan ja sakramenttien ympärille. Olkoon meillä sellainen mieli, että tunnustamme syntimme Jumalalle, otamme kiitollisuudella vastaan hänen armonsa ja kalliin sanansa sekä haluamme tunnustaa hänen nimeään.

Kimmo Närhi

Herran seurakunta ottaa vastaan Jumalan sanan

Ja sentähden me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa siitä, että te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niinkuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte. 1 Tess. 2:13.

Kun apostolit lähtivät viemään evankeliumia maailmaan, he eivät läheneet uskonnolliseen tyhjiöön. Jo pelkästään juutalaisia synagogineen oli kaikkialla Rooman valtakunnassa. He ymmärsivät uskon asiat enimmäkseen lain kannalta, eivät evankeliumin kannalta. Heitä laskettiin olleen noin seitsemän prosenttia Rooman valtakunnan asukkaista. Kreikkalaisilla oli paljon jumalia ja näille oli rakennettu tempeleitä. Roomalaisilla oli vastaavat omat jumalansa, joita he kutsuivat latinalaisilla nimillä. Heillä oli taloissaan omat kotijumalansa ja alttarinsa. Lisäksi keisarinpalvonta oli saanut yleisen hyväksynnän. Evankeliumin julistajat kohtasivat uskonnollisia ihmisiä, joille heidän uskontonsa oli pyhä ja loukkaamaton. Uhreissaan ja hartauden harjoituksessaan he saattoivat osoittaa suurta hurskautta ja antautuneisuutta. Häädässä he kääntyivät jumaliensa puoleen, ja kun kokivat pelastumisen vaarasta, he uhrasivat kiitosuhrin. He olivat toki totuneet siihen, että eri kansoilla oli toisia jumalia kuin heillä eikä se sinänsä muodostanut heille loukkausta. Mutta kristinusko tarjosi pahennuksen: Kolmiyhteinen Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki, ei ollutkaan mikä tahansa jumala. Ei Häntä voitu asettaa yhdeksi näiden toisten joukkoon, vaan Hän oli ja

on ainoa Jumala ja valtias, jota ainoata kaikkien tulee palvella ja jossa yksin on pelastus. Tässä hengessä apostolit ja alkuaan kristityt veivät evankeliumia maailmaan.

Varmaan silloisessa maailmassa monet olivat turhautuneita kaikesta hurskaasta uskonnollisuudesta huolimatta, sillä eiväthän tyhjät epäjumalat voineet todella vastata avunpyyntöihin. “Mutta ei ääntä, ei vastusta, ei vaarinottoa!” (1 Kun. 18:25) Näin Raamattu sanoo Baalin profeettojen avuksi huutamisesta Elian aikana. Se on totta myös kaikista muista epäjumalista. Sitä, että evankeliumi levisi nopeasti laajalle, emme kuitenkaan voi selittää pelkällä pettymyksellä pakanauskontoihin, kuten on paljon tehty. Selitys on toisaalla. Se on sanottuna meidän tekstissämme. “*Te otitte vastaan sen Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte.*” Sana, jonka ihmiset kuulivat apostolien suusta, ei ollut ihmissanaa, vaan totta totisesti Jumalan sanaa, ja koska se oli Jumalan sanaa, se oli vaikuttavaa. Siinä oli voima, Jumalan voima. Niin kuin apostoli sanoo: Evankeliumi “on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle.” (Room. 1:16). Tämä voima oli silloin evankeliumissa. Se voima on siinä myös tänään. Se voima on oleva maailmanloppuun asti. Ja missään muussa tätä pelastavaa voimaa ei ole.

Ihminen ei kuitenkaan osaa etsiä todellista evankeliumia apuna pahan omantunnon vaivaan, vaan hän osuu, ikään kuin sattumoisin, mutta ei kui-

tenkaan sattumoisin, vaan Jumalan johduksesta enkelien näkymättömän palvelustoimen kautta evankeliumin kuuloon. Ihminen ei voi omasta voimastaan uskoa, vaan Jumala antaa uskon sanan voimasta.

Näin mekin olemme tulleet evankeliumin tuntemaan. Jumala on johdattanut meidän elämämme ja tiemme siten, että olemme saaneet pyhän kasteen ja että meille on kirkastettu ristiinnaulittua Herraa Kristusta, joka on meidän syntimme kantanut ruumiisansa ristinpuuhun. Olemme saaneet uskoa tämän omalle kohdallemme ja olla varmoja siitä, että Kristuksen uhri on riittävä sovituskas meidän synneistämme, että Jumalan viha meihin syntisiin on lepytetty tällä uhrilla ja että Jumalan sydämessä on rakkaus meitä kohtaan ja Hän haluaa että me uskolla otamme vastaan tämän ilosanoman.

Tällä asialla on oma merkityksensä. Jos uskot, kiitä siitä yksin Jumalaa. Se on hänen lahjansa. Se ei ole sinun älykkyyttäsi, eli kuten nykyään sanotaan fiksuuttasi. Ja jotta muutkin voisivat uskoa, heidät on saatettava evankeliumin alle, sen kuuloon. Evankeliumi, sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajasta synnyttää luottamuksen Jumalan armoon ja syntien anteeksiantamukseen.

Ja Jumalan sanalla on vielä ihmeellinen vaikutus. Sen kuuleminen antaa meille varmuuden siitä, että se on Jumalan oma sana, hänen sanansa juuri minun sydämelleni ja myös kaikille muillekin. Sillä Jumalan Sana asettaa kaikki ihmiset samalle paikalle: syntiseksi Jumalan lain edessä, mutta armahdetuiksi Kristuksessa. Ja se kutsuu kaikkia uskomaan. Niin että se joka uskoo ja on kastettu, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

8. LUKU, jatkoa

Jae 9. Näin sanoo Herra Sebaot: Olkoot lujat teidän kätenne, teidän, jotka tähän aikaan kuulette nämä sanat profeettain suusta, sinä päivänä, jona lasketaan Herran Sebaotin huoneen, rakennettavan temppelin, perustus.

14. Tämä on kehoitus ja lohdutus. Ikään kuin hän sanoisi: Koska te nyt kuulette sellaisen kalliin lupauksen profeettojen kautta, olkaa lohdutettut ja tarttukaa siihen reippaasti ja iloisina täydellä uskolla. Profeetta ei siis ainoastaan opeta lupauksella, joka on käyvä toteen, vaan myös vetää ja herättää heitä uskomaan tämän lupauksen. Ja etteivät he uudestaan ajattelisi: Se kaikki, mitä profeetat julistavat, lie tosin totta ja Jerusalemissa on tuleva sellainen kaupunki kuin he sanovat, mutta kuka tietää, koska se tapahtuu ja lykätäänkö sitä vieläkin tuonemmaksi kuin nykyiset neljäkymmentä vuotta, ja kuka tietää, olemmeko mekin sitä tekemässä vai vain meidän jälkeläisemme. Kuten he sanovat Haggain kirjassa (1:2): "Vielä ei ole aika rakentaa Herran huonetta." Sellaisen väärän käsityksen ja epävarman toimittoimuuden hän poistaa tässä ja sanoo: Te, te, jotka nyt tänä aikana kuulette nämä profeettojen sanat, en puhu teidän jälkipolvistanne, vaan te, jotka nyt olette läsnä, teitä koskee tämä lupaus, ja teidän tulee se alkaa.

Jae 10. Sillä ennen sitä aikaa ei saatu palkkaa ihmisen työstä, ei palk-

kaa juhdan työstä, eikä ollut menijällä, ei tulijalla rauhaa ahdistajalta, ja minä laskin irti kaikki ihmiset, toisen toisensa kimppuun.

15. Niin myös Haggai sanoo [1:6] maassa menneen huonosti: Kun he kylvivät paljon, niin kasvoi vähän, ja joka kokosi paljon, pani sen reikäiseen säkkiin, ja muutenkin oli kaikkialla rauhatonta vihollisten ja naapurien tähden, kuten Esra ja Nehemia kertovat samaan tapaan kuin Sakarja tässä. Siitä syystä kansa nyreissään valitti: Vielä ei ollut aika rakentaa temppeliä. Tämän valituksen hän poistaa nyt tässä, etteivät he voi esittää mitään veruketta tai estettä ja sanoo: on tapahtunut niin kuin he valittavat, mutta tästä lähtien ei enää niin tapahdu, kuten seuraa:

Jakeet 11 – 12. Mutta nyt minä en ole tämän kansan jäännökselle samanlainen, kuin olin entisinä päivinä, sanoo Herra Sebaot. Sillä he ovat oleva rauhan siemen. Viiniköynnös antaa hedelmänsä, maa antaa satonsa, taivas antaa kasteensa, ja tämän kansan jäännökselle minä annan perintöosaksi kaiken tämän.

16. Nämä lupaukset hyvästä ajasta hän toistamiseen tietten osoittaa koskevan läsnä olevia, silloin tätä puhetta kuunnelleita, jotta he olisivat varmoja, että heidät oli valittu tähän työhön ja että heillä olisi luja usko siihen, että työ tulisi jatkossa sujumaan paremmin. Kaikessa on kysymys uskon kohotta-

misesta, joka oli hyvin heikko, koska he olivat olleet tähän asti niin kovin kaikenlaisten esteiden ja onnettomuuksien vaivaamia ja kiduttamia.

17. Vaikka hänen tässä puhumansa sanat kuulostavat tosin helpoilta, kun hän nimittäin puhuu ajallisista asioista, kasvusta ja sateesta, ne olivat kuitenkin juutalaisille kovin vaikeita, koska ne vaativat uskoa niin monia ahdistuksia vastaan, ja ne, jotka sen uskoivat, olivat todella hyvin hurskaita lapsia. Me emme nyt usko vähäisempiä asioita paljon vähäisemmissä ahdistuksissa. Sanon tämän, ettei kukaan luulisi sen olevan leikkiä, kun Raamatussa saarnataan lupauksia, olkootkin vähäisiä, ajallisista asioista, niin ne vaativat suurta, vahvaa uskoa ja ne ovat suuria, vahvoja sanoja, kuten myös seuraavat sanat ovat suuria:

Jae 13. *Ja on tapahtuva, niinkuin te Juudan heimosta ja Israelin heimosta olette olleet kirouksena pakanakansain seassa, niin minä olen lunastava teidät ja niin te tulette olemaan siunauksena. Älkää peljätkö, olkoot teidän kätenne lujat.*

18. Tässä on jälleen ihana, suurenmoinen lupaus. Juutalaisilla on menevä niin hyvin, että kaikki pakanat halutessaan toivottaa jotakin hyvää, sanovat: Jumala suokoon, että sinun käy yhtä hyvin kuin juutalaisten. Siis heistä tulee hyvä, autuaallinen sananparsi samalla tapaa kuin sitä ennen, kun he olivat hajotetut, he olivat [varottava] esimerkki ja sananparsi, niin että kun joku halusi toivottaa jotakin pahaa, hän sanoi: Käyköön sinulle kuin juutalaisille!

19. Huomaapa nyt, kuinka suuri asia tämä on ja millainen usko siihen

kuuluu. Juutalaisten tulee näet uskoa, että he ovat oleva pelkäksi siunaukseksi, vaikka heidän onnettomuutensa ja kurjuutensa on niin suurena silmien edessä, että kaikki pakanat tekevät heistä iljetyksen, huonon esimerkin, jopa kirouksen ja sananparren. Tämä on tosiaan samaa kuin tehdä kuolemasta elämä, helvetistä taivas ja tyhjästä kaikki. Tällaisesta kirouksesta ja siunauksesta Mooses on viidennessä kirjassaan [28:15 ss.] paljon kirjoittanut ja uhannut, miten he tulevat olemaan kirous, [varottava] esimerkki ja sananparsi kaikille pakanoille, jos he rukouksittivat vieraita jumalia. Hän mainitsee myös Israelin heimon eikä vain Juudan heimoa. Tätä ei pidä kuitenkaan käsittää niin, että Israelin kuningaskunta, joka oli kokonaan karkotettu ja hylätty, olisi palaava, vaan niin, että monet Israelin heimosta liittyisivät Juudan heimoon ja pitäytyisivät Jerusalemiin ja temppeleihin.

Jakeet 14 – 15. *Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Niinkuin minulla oli mielessä tehdä teille pahaa, kun teidän isänne vihoittivat minut, sanoo Herra Sebaot, enkä minä sitä katunut, niin on taas tähän aikaan minulla mielessä tehdä hyvää Jerusalemilille ja Juudan heimolle. Älkää peljätkö.*

20. Tässä Herra antaa taas lupauksen, joka koskee ajallisia asioita, sillä hän lupaa saman asian monta kertaa ja toistaa sitä usein lohduttaakseen arkoja sydämiä. Sillä kuten sanottu haavoitettua, kauhistunutta sydäntä on ylen määrin vaikeata saada tyyntymään, että se odottaisi Jumalalta armoa ja laupeutta. Niinpä Jumalan täytyy tässä tehdä kuin isä tekee itkevälle ja pelok-

kaalle lapselleen ja antaa monia hyviä sanoja ja sanoa monta kertaa: Rakas lapseni, älä itke, älä itke jne. Mutta jotta tuhmat lapset eivät tottuisi pahoille tavoille ja röyhkeästi toteuttaisi uhmansa, tekstissä seuraa jatkossa, kuinka heidän on oltava hurskaita.

Jakeet 16 – 17. Näitä te tehkää: Puhukaa totta toinen toisellenne. Tuomitkaa porteissanne oikein, tuomitkaa rauhan tuomio. Älkää hauতো mielessänne pahaa toinen toisellenne, älkääkää rakastako väärää valaa. Sillä kaikkia näitä minä vihaan, sanoo Herra.”

21. Jotta juutalaiset eivät ottaisi tätä lupausta ajallisista lahjoista vastaan sillä tavoin, ikään kuin Jumala haluaisi vatsanpalvojia ja teeskentelijöitä ja olisi mammonan ja vatsan jumala tai mieltäisi kaikkeen, mitä he tulisivat tekemään (kuten röyhkeät ja jumalattomat aina tekevät ottaessaan vastaan hyvät lupaukset, mutta jättäessään Jumalan käskyt; ja päinvastoin, jumalapelkäävät tarkatessaan lähes yksistään Jumalan käskyjä ja tuskin ottaessaan vastaan lupaukset), niin Jumalan on tässä taas kuten yllä torjuttava vaarat kahdella taholla: jumalapelkääviä, etteivät menehtyisi, on suojattava lohdullisilla lupauksilla, mutta jumalattomia, etteivät kävisi röyhkeiksi, on eslettävä ankarilla käskyillä. Sillä hän haluaa tehdä meille hyvää ja antaa tarpeeksi; mutta hän ei halua vetää lurjuksia, vaan meidän tulee olla hurskaita, niin hän haluaa olla armollinen.

22. Mutta katsopa nyt uudestaan, miten hän ei tässä anna käskyä vaateteista tai lepopäivistä, uhreista eikä suitsutuksista, mistä hän ei vaikenisi,

jos hän niihin mieltäisi, koska hän sanoo: “Tämä on se, mitä teidän pitää tehdä” jne., millä hän ryhtyy opettamaan heille kaikkea, mikä on heille autuuteen välttämätöntä. Tässä opissa ei ole kuin kaksi kohtaa, usko ja rakkaus, mistä edellä olemme kuulleet samankaltaisissa kohdissa [kohta 12]. Ensiksi heidän tulee puhua totuutta keskenään; tämä koskee oppia. Ja vaikka se koskee jokaista, se kuitenkin etupäässä koskee hengellisiä eli pappeja, joilta toisten tulee oppia puhuakseen myös totuudesta. Mutta silloin he puhuvat ja opettavat totuutta, jos he hylkäävät ihmiskäskyt, omat teot ja väärän teko-pyhän jumalanpalveluksen ja opettavat palvelemaan Jumalaa oikeassa uskossa ja luottamuksessa ilman oman vanhurskauden ylimielistä pystyttämistä.

23. Toinen kohta koskee maallista esivaltaa. Heidän näet tulee jakaa oikeutta oikein ja luoda rauhaa oikeudenkäytöllään tai virallaan. Se ei ole muuta kuin että heidän tulee ottaa vaari virastaan, jottei maassa nousisi heitä vastaan mitään huutoa eikä rauhattomuutta.

24. Kolmas kohta koskee heitä kaikkia keskenään, ettei kukaan saa suunnitella mitään pahaa toistansa vastaan. Toisin sanoen, kuten yllä on myös esitetty [7. luvussa, kohdassa 19], heillä tulee olla keskenään kärsivällisyyttä ja rakkautta, tulee antaa anteeksi mielellään, jos joku on toista loukannut, ei pidä etsiä kosta, vaan tulee tehdä parhaansa auttaa ja neuvoa, jos on tarpeen.

25. Viimeksi heidän ei pidä rakastaa väärää valaa, mikä lie ymmärretty sellaisesta valasta, joka tapahtuu väärin jumalien nimeen. Mutta minusta kysymys on siitä, ettei kukaan saa pet-

tää toista kaupassa. Kaupanteossa näet on tapana käyttää sinettejä ja asiakirjoja, todistajia ja valoja ja senkaltaisia sitoumuksia keskinäisen luottamuksen vahvistamiseksi, kuten Ps. 15:4 sanoo: "Joka ei valaansa riko, vaikka on vanonnut vahingokseen." Toisin sanoen, he eivät saa valehdella eivätkä pettää keskenään, vaan heidän tulee säilyttää luottamus. Tämä on näet maailmassa eräs suurimpia valituksen aiheita, ettei ihmisten kesken ole luottamusta. Vannotaan ja ylistetään niin kovasti, ja kuitenkin se on vain pelkkää kevytmielisyttä ja viekkautta. Siksi Jumala sanookin tässä vihaavansa sitä kaikkea. Ja onkin todella vihattava asia, että monen hurskaan miehen täytyy sen takia joutua petetyksi ja perikatoon.

Jakeet 18 – 19. Ja minulle tuli tämä Herran Sebaotin sana: "Näin sanoo Herra Sebaot: Neljännen kuun paasto ja viidennen paasto ja seitse-

männän paasto ja kymmenennen paasto on oleva Juudan heimolle ilo ja riemu ja mieluinen juhla. Mutta rakastakaa totuutta ja rauhaa".

26. Tässä hän vastaa seitsemännen luvun alussa [jakeessa 3] esitettyyn kysymykseen paastosta ja itsensä kurittamisesta ja sanoo: Pitäkää vain se, mitä minä teille käsken ja pitäkää paasto paastona. Niin, jos pidätte minun käskyni, niin noiden paastojen ei tule vain jäädä pois ja loppua, vaan koska minä teen niin paljon hyvää Jerusalemmille, niin pitää myös kaiken sen kärsimyksen unohtua, minkä vuoksi te olette valinneet tuon paaston ja sitä noudattaneet. Teillä on siitä lähin oleva iloa, kun muistelette paastoanne ja sydäntenne tuskaa, minkä vuoksi te silloin paastositte. Siis näet kun neljäs tai viides kuu tulee, te sanotte: Katso, nyt on se vuodenaika, jolloin minä paastoin ja olin surullinen hävitetyn tempelin tähden ja poltetun kaupungin tähden. Mutta Jumalan olkoon kiitos, temppelel ei ole mitään muuta kuin se, mitä nyt on, ja kaupunki on kauneimmillaan. Ojenna tänne viinikannu, seppäle ja kaunis viitta. Iloitkaamme ja kiittäkäämme Jumalaa sen paaston ja murehtimisen sijasta, mikä meillä oli tapana tähän aikaan vuodesta. Katso, tätä on kurittamisen vaihtaminen iloon, murehtimisen riemuun ja paaston ilojuhlaan.

27. Kuitenkin toistetaan, että heidän tulee rakastaa totuutta ja rauhaa, etteivät julkeat jumalattomat luule sen riittävän, että ovat iloisia noina päivinä ja kuitenkin pysyvät lurjuksina. Ei niin, hän sanoo, olkaa iloisia ja unohtakaa paastonne ja kärsimyksenne ja vaihtakaa kurittamisenne iloihin lepöpäiviin, niin ettette kuitenkaan unohtaa

minun käskyjäni, vaan rakastatte totuutta, toisin sanoen Jumalaa kohtaan oikeata oppia, Jumalan puhtaita käskyjä, kaunistelematonta uskoa ja oikeata jumalanpalvelusta, niin ettette ole minua kohtaan taikauskaisia tai teeskentelijöitä ja tekopyhiä. Ja samoin olkoon teillä senkaltainen rauha lähimmäisiänne kohtaan, ettei teillä ole keskenänne vihaa, kateutta ja epäsovua, vaan rakkautta ja ystävyyttä, rauhaa ja suosiollisuutta, kärsivällisyyttä ja laupeutta. Kun nämä kaksi kohtaa on olemassa, on kaikki hyvin. Silloin jättäkää paasto pois ja tehkää siitä ilojuhla ja olkaa hyvien asioiden ihmisiä. Huomaatko, kuinka Jumala muuttaa ihmisen kohdan ja vaatii vain noudattamaan käskyjään?

28. Miten sinusta sitä vastoin näyttää olevan meidän opettajiemme laita, jotka tässä kohden ovat tämän sanan neljästä paastokuusta soveltaneet tarkoittamaan neljää vuosineljänneksen ensipäivää eli kvatemberia? Eikö se sovi siihen hienosti? Jumala sanoo noiden neljän paaston päättyvän ja olevan pelkkiä riemujuhlia. Niin hepä soveltavat nämä neljä sanaa tarkoittamaan vuoden neljää surullista paastoa. Miten hienosti sopivatkaan yhteen Jumalan sana ja ihmisoppi? Niin, ja miten hienosti he tarkkaavatkaan Jumalan sanaa ja kuinka ahkerasti he sitä lukevat! Kun Jumalan sana määrää, ettei nuo neljä paastoa saa olla mitään muuta kuin ilojuhlia, he opettavat, että niiden tulee olla neljä paastoa. Siitä käsitteään, etteivät he nähneet tässä tekstissä muuta kuin sanan ”paasto” ja sitten neljä kuukautta. Siitä he sitten tekivät kvatemberin, riippumatta siitä, kuinka kuukaudet ja paastot tästä tekstistä sii-

hen sopivat tai olivat sopimatta. Riittää, että he löysivät siitä neljä kuukautta ja sanan ”paastota”.

29. He tekevät samoin muissakin kohdissa, niin että missä Jumala opettaa ”ei”, he opettavat ”kyllä”; missä Jumala opettaa uskoa ja armoa, siihen he panevat teon ja ansion. Vielä he vihoittelevat eivätkä halua kuulla sannottavan, kuinka tähän asti Raamattu on heillä ollut penkin alla ja heidän hassut unensa vain ovat päässeet hallitsemaan asemaan. Sillä tästä näet ja se sinun täytyy käsittää, että he ovat tulkinneet tämän tekstin, joka sanoo ”ei” paastolle, sanovan ”kyllä”. He ovat suoraa päätä itsepäisesti vetäneet Jumalan sanan tarkoittamaan harhaansa ja kuitenkin sillä kuin Jumalan sanalla huumanneet maailman ja vahvistaneet oman asiansa.

Jakeet 20 – 21. Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä tulee kansoja, monien kaupunkien asukkaita, ja toisen asukkaat menevät toiseen ja sanovat: ‘Lähtekäämme, käykäämme rukoilemaan Herran edessä, etsimään Herraa Sebaotia!’ – ‘Mekin haluamme lähteä kansanne.’

30. Tämän sanan ja lupauksen ymmärrän siten, etteivät vain juutalaiset pääse kaikista maista takaisin Jerusalemiin, kuten edellä on sanottu [jakeet 7 – 8], vaan että Jerusalem on oleva niin ihana ja kuulu, että paljon pakanoitakin menee sinne Herraa rukoilemaan. Tämä kaikki on sitten toteutunut, kuten Josefus kirjoittaa, kun monet kuninkaat ja ruhtinaat yhdessä muiden kansa osoittivat suurta kunniaa Jerusalemin temppelille. Ja Luukaskin kirjoittaa [Apt. 8:27] kuningatar Kandakeen

varainhoitajan tulleen Etiopiasta Jerusalemiin. Epäilemättä sen kaltaisia on ollut monia muista kaupungeista ja maista, kuten seuraavassa tuleekin esille.

Jae 22. *Ja monet kansat ja pakanat joukoittain, tulevat Jerusalemiin etsimään Herraa Sebaotia, rukoilemaan Herran edessä.*

31. Sanalla sanoen Jerusalem on oleva hyvin ihana, ja kuten myös Haggai sanoo [2:10], tämän viimeisen temppelin tulee olla ihanampi kuin edellinen ja ensimmäinen. Sillä ensimmäisestä tempelistä, jonka Salomo rakensi, ei lue, että niin paljon pakanoita ja kuninkaita olisi sinne tullut ja että heillä olisi ollut sitä kohtaan niin paljon hartautta kuin tähän viimeiseen, joka veti puoleensa lähes koko maailman, kuten tarinat osoittavat. Siis tämä lupaus on melkoisen suuri, että Jerusalemin temppeli on oleva niin ihana, paljon ihanampi kuin ensimmäinen ja kuitenkin silloin, kun se oli määrää rakentaa, asiointila näytti niin huonolta. Mitä Herran etsiminen ja rukoileminen on, siitä on jo tarpeeksi puhuttu.

Jae 23. *Näin sanoo Herra Sebaot: Niinä päivinä tarttuu kymmenen miestä kaikista pakanakansain kielistä, tarttuu yhtä Juudan miestä liepeeseen sanoen: 'Me tahdomme käydä teidän kanssanne, sillä me olemme kuulleet, että Jumala on teidän kanssanne.'*

32. Jotkut ovat tulkinneet tämän sanan koskevan Jeesuksen aikaa, kun kaikilla kielillä paljon pakanoita liittyi yhteen apostoliin ja tuli Kristuksen tykö. Tämä on hyvä mielipide, mutta

tässä kohden se ei minusta näytä oikealta. Profeetta haluaa tällä osoittaa, miten tulee tapahtumaan, että monet kaupungit ja kansat menevät Jerusalemiin rukoilemaan Herraa temppelissä, josta hän on puhunut. Se nimittäin tapahtuu näin: Koska juutalaiset ovat hajaantuneet kaikkien kansojen keskuuteen, he liittävät itseensä paljon pakanoita ja saattavat heidät uskoonsa. Kun he lähtivät Jerusalemiin juhlille, nämä pakanat lähtivät heidän mukanaan palvelukseen Jumalaa juutalaisten kanssa. Tämä on sitä, kun hän sanoo: "siihen aikaan", toisin sanoen siihen aikaan, kun paljon pakanoita menee Jerusalemiin, kuten hän edellä oli sanonut [j. 20]. Niin tällaisen menemisen täytyy tapahtua, että pakanat liittyvät juutalaisiin sen vuoksi, että he kuulevat juutalaisilta, että Jumala asuu Jerusalemissa. Se on minusta yksinkertaisin ja varmin käsitys, jolla Jumala julistaa, kuinka ihania Jerusalem ja sen temppeli tulevat olemaan, vaikka ne silloin vielä makasivat tuhkassa ja häpeässä. Tosin sen kaiken piti tähdätä tulevaan Kristuksen valtakuntaan, kuten edellä on puhuttu.

33. Sitä taas, että hän sanoo kymmenen miehen kaikista kielistä riippuvan yhden juutalaisen miehen liepeestä, ei ole sanottu siinä mielessä, että juuri kymmenen pakanaa, ei enempää eikä vähempää tekee niin; eikä se myöskään tarkoita, että jokainen juutalainen toisi mukanaan niin monta kaikista pakanoista ja maista. Kuten sitten myös Luukas kirjoittaa Apt. 2:5:ssä, että helluntaijuhlassa oli Jerusalemissa miehiä kaikista kansoista taivaan alla.

Jatkuu

"..ilman vertausta hän ei puhunut heille."

Mark. 4: 1 - 34

"Ja hän rupesi taas opettamaan järven rannalla. Ja hänen luoksensa kokoon-tui hyvin paljon kansaa, jonka tähden hän astui venheeseen ja istui siinä järvellä, ja kaikki kansa oli maalla järven rannalla.

Ja hän opetti heitä paljon vertauksilla ja sanoi heille opettaessaan: "Kuulkaa! Katso, kylväjä lähti kylvämään. Ja hänen kylväessään osa putosi tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät sen. Ja osa putosi kallioperälle, jossa sillä ei ollut paljon maata, ja se nousi kohta oraalle, kun sillä ei ollut syvää maata. Mutta auringon noustua se paahtui, ja kun sillä ei ollut juurta, niin se kuivettui. Ja osa putosi orjantappuroihin; ja orjantappurat nousivat ja tukahuttivat sen, eikä se tehnyt hedelmää. Ja osa putosi hyvään maahan; ja se nousi oraalle, kasvoi ja antoi sadon ja kantoi kolmeenkymmeneen ja kuuteenkymmeneen ja sataan jyvään asti."

Ja hän sanoi: "Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon." Ja kun hän oli jäänyt yksin, niin ne, jotka olivat hänen ympärillään, ynnä ne kaksitoista kysyivät häneltä näitä vertauksia. Niin hän sanoi heille: "Teille on annettu Jumalan valtakunnan salaisuus, mutta noille ulkopuolella oleville kaikki tulee vertauksissa, että he näkemällä näkisivät, eivätkä huomaisi, ja kuulemalla kuulisivat, eivätkä ymmärtäisi, niin etteivät kääntyisi ja saisi anteeksi."

Ja hän sanoi heille: "Ette käsiä tätä vertausta; kuinka sitten voitte ymmärtää kaikki muut vertaukset? Kylväjä kylvää sanan. Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, joihin sana kylvetään, mutta kun he sen kuulevat, niin saatana heti tulee ja ottaa pois heihin kylvetyn sanan. Ja mitkä kallioperälle kylvettiin, ovat niinikään ne, jotka, kun kuulevat sanan, heti ottavat sen ilolla vastaan, mutta heillä ei ole juurta itsessään, vaan he kestävät ainoastaan jonkun aikaa; kun sitten tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin he kohta lankeavat pois.

Ja toisia ovat orjantappuroihin kylvetyt; nämä ovat ne, jotka kuulevat sanan, mutta maailman huolet ja rikkauten viettelys ja muut himot pääsevät valtaan ja tukahuttavat sanan, ja se jää hedelmättömäksi. Ja mitkä hyvään maahan kylvettiin, ovat ne, jotka kuulevat sanan ja ottavat sen vastaan ja kantavat hedelmän, mikä kolmikymmen-, mikä kuusikymmen-, mikä satakertaisen."

Ja hän sanoi heille: "Eihän lamppua oteta esiin, pantavaksi vakan alle tai vuoteen alle? Eiköhän lampunjalkaan pantavaksi? Sillä ei mikään ole salattua muuta varten, kuin että se tulisi ilmi, eikä kätkeytynä muuta varten, kuin tullakseen julki.

Jos jollakin on korvat kuulla, hän kuulkoon."

Ja hän sanoi heille: "Ottakaa vaari siitä, mitä kuulette; millä mitalla te mitaatte, sillä teille mitataan, vieläpä teille lisätäänkin. Sillä sille jolla on, sille annetaan; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on." Ja hän sanoi: "Niin on Jumalan valtakunta, kuin jos mies kylvää siemenen maahan; ja hän nukkuu, ja hän nousee, öin ja päivin; ja siemen orastaa ja kasvaa, hän ei itse tie-

dä, miten. Sillä itsestään maa tuottaa viljan: ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jyvän tähkään. Mutta kun hedelmä on kypsynyt, lähettää hän kohta sinne sirpin, sillä elonaika on käsissä."

Ja hän sanoi: "Mihin vertaamme Jumalan valtakunnan, eli mitä vertausta siitä käytämme? Se on niinkuin sinapinsiemen, joka, kun se kylvetään maahan, on pienin kaikista siemenistä maan päällä; mutta kun se on kylvetty, niin se nousee ja tulee suurimmaksi kaikista vihanneskasveista ja tekee suuria oksia, niin että taivaan linnut voivat tehdä pesänsä sen varjoon."

Monilla tämänkaltaisilla vertauksilla hän puhui heille sanaa, sen mukaan kuin he kykenivät kuulemaan; ja ilman vertausta hän ei puhunut heille. Mutta opetuslapsillensa hän selitti kaikki, kun he olivat yksikseen."

REISSUVAIMON PÄIVÄKIRJA

Jatkoa viime numeroon

ISÄNI KODISSA ON
MONTA ASUINSIJAA

Hotellin aamupalabuffetissa riittää vilinää. Edellisenä päivänä saapuneet espanjalais- ja amerikkalaisperheet ovat saaneet keskimäärin kahden vuoden ja melkoisen paperisodan jälkeen perheenlisäystä, ja ovat nyt ensimmäistä kertaa syöttämässä pieniä tummatukkaisia adoptiolapsiaan. Ravintolan parikymmentä lasten syöttötuolia on kovassa käytössä. Muutaman viikon välein hotelliin saapuu uusi joukko ulkomaalaisia pariskuntia ja perheitä. He tutustuvat ensimmäiset elinvuotensa ilman äitiä ja isää eläneeseen uuteen perheenjäseneeensä sekä ikivanhaan kiinalaiseen kulttuuriin paikan päällä yhdeksän päivän ajan ja palaavat sitten yhdessä kotimaahansa.

Tunnen itsekin olevani pieni, jatkuvasti apua tarvitseva Jeesuksen adoptiolapsi. Kasteen kautta Hän otti minut omakseen ja veti maailman yksinäisyydestä turvaan Jumalan lasten perheeseen, seurakunnan jäseneksi. Raamatun sanassa lahjoitetaan syötäväkseni elämän leipää, ja voin ”ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä”. Ehtoollispöytään saan kumartua köyhänä yhdessä rakkaiden uskonveljien ja sisarten kanssa ottamaan vastaan Kuninkaan Pojan kalleimman lahjan, Hänen ruumiinsa ja verensä leivässä ja viinissä. Syntien anteeksiantamuksen pukuun puettuna Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä siunattuna uskallan rohkeasti jatkaa matkaajan elämää ja elämän matkaa, minne se minua viekin.

Kiinalaisten adoptiolasten lähtö uusien perheidensä kanssa hotellista kohti lentokenttää ja kaukaista kotia muistuttaa koskettavasti: ”Ei meillä ole täällä pysyvästä asuinsijaa, vaan tulevaista me etsimme.” Elämässä seikkailemisesta nauttivana, tulevia kokemuksia janoavana parikymppisenä olisi niin helppoa olla ajattelematta päivien rajallisuutta ja uskovien todellista määränpäättä – taivaan ikuista kotimaata. Hiljennyn Johanneksen evankeliumista löytyvän Jeesuksen opetuslapsilleen osoittaman jäähyväispuheen äärelle: ”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minäkin olen. Ja mihin minä menen – tien sinne te tiedätte.”

Outi Lappalainen

VESA

SYKSY 2005

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO

”Kun nuotta tuli täyteen, vetivät he sen rannalle, istuutuivat ja kokosivat hyvät astioihin, mutta kelvottomat he viskasivat pois.” Lue Matt.13:7-50!

Äläkä saata meitä kiusaukseen

Pastorin kirje

Matti ja Pekka olivat luokkatovereita ja aloittivat kolmannen luokan. Erällä koulumatkalla Pekka näki, kuinka Matti meni kauppaan ja tuli sieltä hetken päästä ulos. Pojat jatkoivat yhdessä matkaa. Kulman takana Matti kysyi, haluaisiko Pekka suklaata. Pekka ihmetteli, oliko Matilla ollut rahaa mukanaan ja kysyi asiaa häneltä. Matti sanoi, ettei hänellä rahaa ollut, mutta hän oli ottanut kaupasta suklaapatukan eikä kukaan ollut huomannut. Pekka sanoi, ettei hän varastettua suklaata halua ja sanoi ankarasti Matille, että hänen pitää palauttaa varastamansa suklaa kauppaan.

Tuo kertomus on esimerkki kiusauksesta. Matille oli tullut kiusaus varastaa ja hän oli langennut siihen. Pekalle tuli kiusaus käyttää hyväkseen varastettua tavaraa. Hän torjui kiusauksen ja antoi ystävälleenkin oikean neuvon.

Kiusauksissa on kyse siitä, että synti näyttää vaarattomalta tai jopa hyvältä asialta. ”Ei kukaan näe, vaikka varastan.” voi joku sanoa. ”Ei se vaarallista ole, jos puhutaan pahaa luokkatoverista tai opettajista. Tekevähän muutkin niin.” voi toinen houkutella. Aina näin ei suoraan sanota, mutta väärä esimerkki tarkoittaa tällaista. Ymmärrät varmasti, ettei tuo ole oikein. Jumala näkee senkin, mitä ihmiset eivät näe. Hänen edessään ei vuo puolustaa pahoja tekoja sillä, että muutkin niitä tekevät.

Isä meidän –rukouksessa pyydämme vielä, että Jumala varjelisi meitä kiusauksista. Tätä varjelusta todella tarvitsemme. Jumalan sana myös neuvoo meitä, kuinka voimme vastustaa kiusauksia. Raamattu sanoo: *”Jos synnintekijät sinua viekoittelevat, älä suostu.”* (Sananl. 1:10) On varottava sellaista, että toisten yllytyksen ja esimerkin tähden itse tekisimme pahaa. Raamattu kehottaa myös turvaamaan Jumalaan kiusausten tullessa: *”Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.”* (1 Kor. 10:13)

Kukaan ei voi kuitenkaan sanoa, että olisi onnistunut välttämään kiusaukset. Kaikki pahat tekomme ja myös se, että tunnemme houkutusta niihin, on syntiä. Tätä vastaan on Jumala antanut Poikansa kärsimään ja kuolemaan meidän edestämme. Syntiä vastaan meillä on uskon tie avoinna, sillä Raamattu sanoo: *”Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi.”* (Room. 5:20) Näin meitä kehoitetaan uskomaan syntimme ja lankeemuksemme anteeksi. Tämän armon voimasta voimme myös vastustaa kiusauksia ja elää Jumalan omina.

Kimmo Närhi

Syksy saapuu

Syksyn merkit alkavat näkyä luonnossa. Metsässä on sieniä, sataa ja illat pimenevät. Satoa korjataan. Oletko ollut mukana keräämässä metsästä tai puutarhasta marjoja?

Koulut, kerhot ja pyhäkoulut aloittavat toimintansa. Uudella innolla käydään tyhön käsiksi. Monille hiipii myös pelko sydämeen, kun lähtee koulutielle tai päiväkotiin. "Eihän siellä kiusata! Saanhan leikkikavereita, etten joudu yksin sivussa seuraamaan muiden touhuja."

Myös Jeesus oli kerran pieni lapsi. Hän tietää, miltä sinusta tuntuu. Hän varjelee ja hän auttaa. Joka hetki voit puhua hänelle rukouksessa. Hän lähettää enkelinsä sinua varjelemaan.

Tuula

Rukous

"Tule Jeesus lapses luo, armos, siunaukses suo! Tue pientä horjuvaa, johda tietä oikeaa."

Jeriko

Nyt lähdemme Jerikossa käymään. Se on hyvin vanha ja hyvin kuuluisa pieni kaupunki Israelissa. Mitä kaikkea siellä onkaan tapahtunut! Kun israelilaiset olivat tulossa Kanaanin maahan eli Israeliin, heidän piti valloittaa monta pakanakaupunkia Herran käskyn mukaan. Sotapäällikkönä oli urhea Joosua – muistathan? Hän oli Jumalan palvelija. Kun israelilaiset tulivat Jerikon luokse, he näkivät hyvin varustetun kaupungin vahvoine muureineen. Mutta muistamme, mitä sitten tapahtui. Näin kertoo Raamattu: ” Ja tapahtui Joosuan ollessa Jerikon luona, että hän nosti silmänsä ja näki miehen seisovan edessään paljastettu miekka kädessä. Ja Joosua meni hänen luokseen ja sanoi hänelle: ’Oletko sinä meikäläisiä vai oletko vihollisiamme?’ Niin hän sanoi: ” En vaan minä olen Herran sotajoukon päämies ja olen juuri nyt tullut.’ Niin Joosua heittäytyi kasvoilleen maahan, kumarsi ja sanoi hänelle: ’Mitä Herrallani on sanottavaa palvelijalleen?’ Ja Herran sotajoukon päämies sanoi Joosualle: ’Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä.’ Ja Joosua teki niin.

Mutta Jeriko sulki porttinsa ja

oli suljettuna israelilaisilta: ei kukaan käynyt ulos, eikä kukaan käynyt sisälle. Niin Herra sanoi Joosualle: ’Katso, minä annan sinun käsiisi Jerikon ja sen kunninkaan ja sen sotaurhot.’ ” Mitä sitten tapahtui, sen voit lukea Joosuan kuudennesta luvusta!

Paljon, paljon myöhemmin, kun Vapahtaja vaelsi Israelissa ja kohtasi siellä erään tullimiehen. Tämä oli langennut epärehellisyyteen. Synti painoi hänen omaatuntoaan, ja hän tunnusti sen Jeesukselle. Jeesus antoi hänen syntinsä anteeksi. Jeesus jopa tuli hänen kotiinsa ja hänestä tuli Herran Jeesuksen ystävä, joka halusi sen jälkeen olla rehellinen tullimies. Muistat varmaan, kuka hän oli.

Mutta sitten taas kerran tapahtui, että Jeesus oli kulkemassa kohti Jerikoa. Hänen opetuslapsensa olivat mukana ja paljon muitakin ihmisiä oli liikkeellä, kuten aina Herran tullessa jollekin paikkakunnalle. Näin luemme Raamatusta:

”Ja hänen lähestyessään Jerikoa eräs sokea istui tien vieressä kerjäten. Hänen nimensä oli Bartimeus. Ja kuullessaan, että

siitä kulki kansaa ohi, hän kyse-
li, mitä se oli. He ilmoittivat hä-
nelle Jeesuksen, Nasaretilaisen,
menevän ohi. Niin hän huusi sanoen:
”Jeesus, Daavidin poika,
armahda minua!”

Ja edellä kulkijat nuhtelivat
häntä saadakseen hänet vaikenema-
maan. Mutta hän huusi vielä
enemmän: ”Daavidin poika, ar-
mahda minua!”

Silloin Jeesus seisahtui ja
käski taluttaa hänet tykönsä ja
sanoi: ”Kutsukaa hänet tänne.”
Ja he kutsuivat sokean sanoen
hänelle: ”Ole turvallisella mie-
lellä, nouse. Hän kutsuu sinua.”

Niin hän heitti vaippansa
päältään, kavahti seisomaan ja

*”Jeesus, Daavidin poika, armahda
minua!”*

tuli Jeesuksen luo. Ja Jeesus pu-
hutteli häntä sanoen: ”Mitä tah-
dot, että minä sinulle tekisin?
Niin sokea sanoi hänelle: ”Rab-
buuni (opettaja), että saisin nä-
köni jälleen.” Niin Jeesus sanoi
hänelle: ”Mene, sinun uskosi on
sinut pelastanut.” Ja hän sai koh-
ta näkönsä ja seurasi häntä tiellä.

Eräässä vanhassa pyhäkoulu-
laulussa pyydetään:

”Kuule rukoukseni, Jeesus.
Ällös ohi käy!
Muillekin kun armos annat,
luoksen ennättäy!
Jeesus, Jeesus,
ällös ohi käy!
Virvoitusta kun suot muille,
luoksein ennättäy!”

*Jeesus sanoi: ”Mene, sinun uskosi on
sinut pelastanut.”*

Taivaan Isällä on monenlaisia lapsia

Viime kesänä tapasin naapurini. Keskustelun päätteeksi hän sanoi, tulepa katsomaan luonto-ihmettä, jota olemme ihailleet koko kesän. Hän vei minut tontin rajalle, missä silta vie ojan yli. Avo-oja erottaa pihan maantiestä. Ojassa ei kesällä ole vettä lainkaan. Ja sillan alla on hyvä pillopaikka pienille eläimille.

En heti huomannut mitään, mutta naapuri sanoi: "Katso tänne!" Ja siellähän oli pieni siililapsi nurmikkoa tutkimassa. Muita ei näkynyt. Muu perhe emonsa kanssa oli sillan alla pesässä päiväunilla. "Tuo on siiliperheen villikko", sanoi naapuri, "Kunpa ei eksyisi tielle ja jäisi auton alle."

Siiliperheen lapset ovat erilaisia, toiset rauhallisia, toiset uteliaita. Saman asian ovat huomanneet myös ne, joiden kodissa on ollut koiranpentuja. Persoonallisia eroja on syntymästä alkaen myös koirilla.

Eipä ole kumma lainkaan, että saman perheen lapset ovat erilaisia. Mika on lukutoukka, Kiia liikuntaa rakastava raisulityttö, Sofia taas tekee käsitöitä vapaa-aikoinaan. Vanhemmat usein miettivät sitä, miten erilaisia heidän lapsensa ovat.

Taivaan Isän perheessä on tosi paljon lapsia. Ensin siihen kuuluu kaikenikäisiä, vielä syntymättömiä, pieniä vauvoja, taaperoita, koululaisia, nuoria, aikuisia, vanhoja.

Entä sitten kun katsomme maapalloa. Taivaan Isän lapsia

on Afrikassa, Aasiassa, Amerikassa ja täällä meille tutussa Suomessa. Kylläpä he ovat monenlaisia. Emme ymmärrä läheskään kaikkien puhetta. Mutta Jumala ymmärtää.

Jumalan lapset ovat myös hyvin eri näköisiä. Toisilla on musta ihonväri, joillakin pitkä, vaalea tukka, joillakin on lyhyet hyvin kiharat hiukset. Koulun maantietotunneilla saat oppia erilaisista kansoista.

Tärkeää on, että me ymmärrämme, että Jumala on luonut kaikki ihmiset ja rakastaa kaikkia. Jeesus on tullut sovittamaan kaikkien synnit. On tärkeää viädä evankeliumia kaikkiin maihin ja kertoa Jeesuksesta kaikille, sillä kaikki eivät vielä Jeesusta tunne.

TIINA JA TAPANI

Kiitä aina Jumalaa!

”Täytyykö minun mennä kouluun? Täytyykö minun tiskata? Täytyykö minun sijata itse vuoteeni?” Kaija nurisi. Hänen äitinsä olikin tapana sanoa: ”Kaija, aina sinä nuriset.”

”No, mitä minun pitäisi sitten tehdä!” Kaija vikisi. ”Aina vaan täytyy ja täytyy.”

”Jeesus haluaa meidän olevan kiitollisia aina kaikesta”, sanoi Kaijan äiti.

”Ainako?” Kaija kysyi ”kaikes-tako?”

”Niin Raamatussa sanotaan”, äiti kertoi. ”Siellä sanotaan: Kiittäkää joka tilassa!”

”Tarkoitatko sinä siis”, Kaija penäsi, ”että minun pitäisi kiittää Jumalaa siitä, että on pakko tiskata ja petata?”

”Sinäpä sen sanoit”, äiti vastasi, ”toisissa maissa on ihmisiä, joilla ei koskaan ole paljon likaisia astioita, koska heillä ei koskaan ole tarpeeksi syötävääkään. On myös ihmisiä, joiden ei koskaan tarvitse petata vuodettaan, koska heillä ei ole sellaista, he ovat liian köyhiä. Sitä paitsi minä tiedän, että kaikki maailman lapset eivät pääse kouluun.”

”Sinä tarkoitat, että kun tiskaan astioita, minun pitäisi kiittää Jumalaa siitä ruuasta, joka teki astiat likaiseksi”, Kaija sanoi miettävästi, ”ja kun laitan vuodettani, minun pitäisi kiittää Jumalaa siitä, että minulla on mukava, lämmin vuode tai että kouluun mennessä pitäisi myös kiittää Jumalaa siitä, että on koulu, johon saa mennä.”

”Juuri niin, kultaseni”, sanoi äiti, ”ja sadoista muista asioista. Toivon, että opit kiittämään kaikesta, mitä sinulla on, vaikkei se aina tuntuisikaan niin mukavalta. Kiittäminen tekee sinut kuitenkin onnelliseksi, saatpa nähdä.”

Rukoilkaamme mekin kiitollista sydäntä:

Rakas Taivaan Isä! Auta meitä ensiksi muistamaan, kuinka paljon Sinä rakastat meitä. Auta meitä myös uskommaan, että kaikki asiat ovat juuri oikeita niille, jotka rakastavat Sinua. Tee meidän kaikki kiitollisiksi kaikesta, mitä elämämme kuuluu, niin että olemme aina Sinun onnellisia lapsiasi. Pyydämme tätä Jeesuksen nimessä. Amen.

Vuoden 1978 Vesasta

VÄRITÄ!

Vesa on Luterilaisen lastenosasto. Ilmestyy 5 kertaa vuodessa, toimittaja Tuula Matikainen
Email: tuula.matikainen@pp.inet.fi

Luterilainen Maaliskuu 1930

Mitä sanankuulijat ovat velvolliset tekemään opettajilleen ja sielunpaimenilleen

Syökää ja juokaa, mitä heillä on tarjota, sillä työmies on palkkansa ansainnut, Luuk.10:7.

Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa, 1. Kor. 9:14.

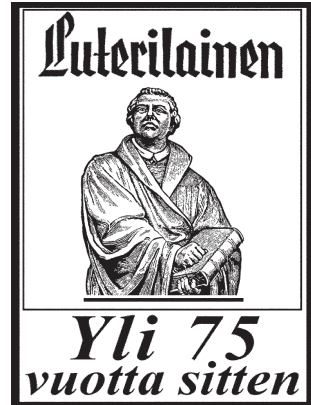
Jolle sanaa opetetaan, se jakoon kaikkea hyvää opettajallensa. Älkää eksykö, Jumala ei salli itseänsä pilkata; Gal. 6:6, 7.

Vanhimpia, jotka seurakuntaa hyvin hoitavat, pidettäköön kahdenkertaisen kunnian ansainneina, varsinkin niitä, jotka sanassa ja opetuksessa työtä tekevät. Sillä Raamattu sanoo: "Älä sido puivan härän suuta", ja: "Työmies on palkkansa ansainnut." 1. Tim. 5:17, 18.

Mutta me pyydämme teitä, veljet, antamaan tunnustuksenne niille, jotka tekevät työtä teidän keskuudessanne ja ovat teidän johtajanne Herrassa ja neuvovat teitä, sekä pitämään heitä erinomaisen rakkaina heidän työnsä tähden. Eläkää rauhassa keskenänne. 1. Tess. 5:12, 13.

Olkaa kuuliaisat johtajillenne ja tottelevaiset, sillä he valvovat teidän sielujanne niinkuin ne, joiden on tehtävä tili, että he voisivat tehdä sitä ilolla eikä huokaillen; sillä se ei oleiteille hyödyllistä. Hepr. 13:17

Kuten seurakunnan kaitsijoille Huoneentalussa annetut neuvot sisäl-

tyvät pääasiallisesti toiseen käskyyn, sisältyvät sanankuulijoille kuuluvat neuvot kolmanteen käskyyn.

Seurakunnan jäsen ei siis saa ylenkatsoa sitä sanaa, jota hänen uskollinen pastorinsa hänelle saarnaa ja opettaa, vaan hänen on pidettävä sitä pyhänä ja kuultava ja opittava sitä mielellään – ei vain ensi innostuksen aikoina, vaan elämänsä loppuun asti.

Tämä johtuu siitä, että uskollinen paimen julistaessaan ja opettaessaan puhdasta Jumalan sanaa ei "edusta itseään", vaan toimii Kristuksen puolesta ja Hänen palvelijanaan.

Seurakunnan jäsenen tulee siis uskollista paimentaan totella, kuten edellämainitussa Hepr. 13:17 sanotaan: "Olkaa kuuliaisat johtajillenne ja tottelevaiset". Samaa tarkoittavat myös apostolin sanat 2 Tess. 3:4: "Ja me luotamme teihin Herrassa, että te sekä nyt että vasta teette, mitä me käskemme". Ja heti jällempänä: "Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, vetäytymään pois jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mu-

kaan, jonka olette meiltä saaneet. – Mutta jos kuka ei *tottele* sitä, mitä me tässä kirjeessä olemme sanoneet, niin merkitkää hänet älkääkä seurustelko hänen kanssaan, että hän häpeäisi.”, 6 ja 14 j.n.e.

Tämä kuuliaisuus on kuitenkin rajoitettu. Se ulottuu vain siihen asti kuin Jumalan sana ulottuu. Jos siis pastori käskisi jotain yli tai ohi Jumalan sanan, ei häntä ole kuultava. Sentähden sanotaan Tunnustuskirjoisamme: “vääraoppista paavia ei ole kuultava”. Samoin ei myöskään Vanhan Testamentin aikana “pitänyt *jumalattomia* ylimmäisiä papeja toteltaman, kun he toimivat Jumalan sanaa vastaa”, jonkattähden “Jeremia ja muut profeetat erottivat itsensä ylimmäisistä papeista”. Samoin myös Uuden Testamentin aikana “apostolit erottivat itsensä *Kaifaksesta* eivätkä olleet velvolliset *hänelle* kuuliaisuutta osottamaan”. (Siv. 328)

Mutta kun uskollinen paimen julistaa ja opettaa puhdasta Jumalan sanaa, on häntä kuultava, kuten Kristus sanoo: “Joka kuulee teitä, se kuulee minua”, Luuk. 10:16. Kun hän nuhtelee synnistä, ei syyllisen pidä närkeästä eikä harmistua, vaan hänen on muistettava, että Jumala on asettanut uskollisen pastorin vartijaksi ja kaitsijaksi, jonka on kerran tehtävä hänen huostaansa uskotuista sieluista tarkka tili Kristukselle, vaan tämäkin sana on otettava vastaan – ei ihmisen sanana, vaan Jumalan sanana, syyllisen on nöyryyttävä, tunnustettava syntinsä, hyljättävä se ja parannettava tapansa. Ja kun sananpalvelija lohduttaa murheellisia evankeliumilla, on häntä kuultava, avattava sydämensä ja kätettävä mieleensä kallis lohdutuksen

sana, josta lähtee uusi voima ja uusi elämä. Kun pastori kehottaa kristillisesti, käyttämään Jumalan sanaa ahkerasti sekä kodeissa että seurakunnassa, ahkerasti käymään Herran Pyhällä Ehtoollisella ja olemaan uskollinen ja ahkera kutsumuksensa tehtävissä on muistettava: itse *oma Herrani Kristus* opettaa ja neuvoo minua palvelijansa kautta. Ja kun sananpalvelija varottaa kuulijoitaan vääristä opeista ja vääristä profetoista ja käskee karttamaan niitä, jotka vaeltavat kurittomasti, niin ei pidä kenenkään luulla itseään niin valistuneeksi tai niin vahvaksi ettei paha seura voisi häntä vietellä tai väärä oppi häntä turmella, vaan on jälleen muistettava sydämellisellä nöyryydellä: itse *oma Herrani Kristus* varoittaa minua jälleen palvelijansa kautta. Tahdonpa kätkeä hänen varoituksensa tarkoin mieleeni ja olla varuillani. Ja kun paimen kehottaa ahkerasti valvomaan ja rukoilemaan ja olemaan nuhteessa tai antaa minkä tahansa Jumalan sanaan perustuvan neuvon, kehotuksen tai varoituksen, niin ei pidä kenenkään ajatella: ne ovat sivuasioita ja tarpeettomia. Eikä liioin: minä olen jo niin kauan Herran tietä kulkenut ja olen jo niin kokenut uskovainen, että minä kyllä tiedän ne asiat yhtä hyvin, ehkä paremminkin kuin meidän pastori, joka on vielä niin nuori ja kokematon tai niin yksinkertainen ja vanhanainen. Hän ei ole pätevä minua neuvomaan. – Päinvastoin päätelköt kokeneet ja kokemattomat, vanhat ja nuoret, lapset ja keski-ikäiset kristillisessä nöyryydessä näin: *kaikkinainen* kirjoitus on Jumalan antama ja on *tarpeellinen* opiksi, nuhteeksi, ojenukseksi ja kuritukseksi. Sen tähden

minäkin tahdon kuulla *kaikkea* Jumalan sanaa ja opetella pitämään kaikki, mitä Herrani Jeesus Kristus on käskennyt. Pastorini ei ole vain juhlapuhuja, vaan minun paimeneni. Taivaallinen Isä häntä yhä vahvistakoon, että hän voisi oikein totuuden sanaa jakaa ja toimia – ei ihmisille mieliksi, vaan Kristuksen tahdon mukaan. Tahdonpa entistä ahkerammin rukoilla rakkaan pastoriveljen puolesta, että taivaallinen Isä yhä enemmän häntä vahvistaisi ja varustaisi, tukisi ja perustaisi, jotta hän voisi olla monelle siunaukseksi. Hänen neuvonsa ja opetuksensa tahdon katkeä sydämeeni ja seurata niitä, jottei minun eikä hänen tarvitsisi kerran hävetä Kristuksen tuomioistuimen edessä.

Jumalan sanan asioissa on siis seurakunnan kuultava ja toteltava uskollista paimentaan niinkuin itse Jumalaa ja muistettava, että uskollisen pastorin selän takana on itse elävä Jumala. Samaa opettaa myös Vähän Katekismuksen V Pääkappale Avainten vallasta ja ripistä: “...otamme rippi-isältä synninpäästön eli anteeksi antamisen *niinkuin itse Jumalalta...*”

Tässä tulikin jo mainituksi seurakuntalaisten velvollisuus ahkerasti rukoilla uskollisen pastorinsa puolesta.

Muutenkin tulee sanankuulijan kaikin tavoin olla paimenensa apuna ja tukena, rohkaista häntä ja tunnustaa hänet rakkaaksi uskonveljeksi Jumalan ja ihmisten edessä, pitää häntä kahdenkertaisen kunnian ansainneena ja pitää häntä erinomaisen rakkaana hänen työnsä tähden. Sentähden tulee seurakunnan jäsenen tarkoin karttaa kaikkea sitä, mikä on omiaan vaikeuttamaan kristillisen saarnaviran tehtäviä ja lamauttamaan uskollista paimenta. Jos

siis kuulija kerta toisensa perään ilman pätevää syytä jää pois seurakunnan tilaisuuksista, käy hyvin harvoin ja epä säännöllisesti Herran Pyhällä Ehtoollisella tai muuten osottaa olevansa välinpitämätön pastorinsa varoituksiin nähden, karttaa paimentaan j.n.e., joutuu sananpalvelija tekemään työtään huokailien ja murhemielin. Se taas ei ole seurakunnan jäsenelle hyödyllistä, sanoo Raamattu. Huomautammekin tästä mitä vakavimmin, ettei ole suinkaan sanankuulijan *omassa mielivallassa*, käykö hän kuulemassa oikean opin julistusta ahkerasti vai harvoin, vaan Pyhä Raamattu kauttaaltaan kehottaa meitä ahkerasti ja väsymättä sitä kuulemaan niin kauan kuin elämme. Ja jos pastori joutuu kuukaudesta toiseen ja vuodesta toiseen aivan kuin vetämään perässään seurakuntalaisiaan, ei tuo ole hänelle suinkaan helppoa. Ajanpitkään hän väsyä ja voi tulla lopulta toivottomaksi. Asianomaisille seurakuntalaisille tuollainen kylmäkoisuus luonnollisestikaan ei ole kuniaksi.

Koska seurakunnalla on taivaan valtakunnan aarteet, jotka Kristus on sen hoitoon ja huostaan uskonut ja seurakunta jakaa niitä julkisesti pastorinsa kautta sekä itselleen että ulkopuolella oleville, on selvää, että mikäli seurakunnan jäsentä elähyttää Kristuksen rakkaus, sikäli seurakunta myös tukee sitä henkilöä, jonka se on kutsunut ja asettanut tähän palveluksen virkaan. Olipa siis kyseessä toiminta seurakunnan sisäpuolella tai sen ulkopuolella, olipa puolustettava oikeata oppia tai taisteltava vääriä oppeja vastaan – suullisesti tai kirjallisesti tai olipa seurakunnassa ylläpidettävä järjestystä

vaellukseen nähden, niin aina on seurakunnan jäsenten kaikilla luvallisilla keinoilla vointinsa ja mahdollisuuksiensa mukaan oltava pastorinsa tukena ja taisteltava hänen kanssaan samaa taistelua. Eihän sodassakaan päällikkö taistele yksin, vaan koko sotajoukko on hänen kanssaan yhteistyössä. Jos siis joku ajattelisi: saapa nähdä, kuinka se meidän pastori siinä taistelussa suoriutuu eikä itaruuden tai muun synnin

tähden riennä häntä tukemaan, niin sanomme vakavasti: sellainen seurakuntalainen on aivan kevytmielinen ja jumalaton eikä käsitä ollenkaan kristityn velvollisuutta sananpalvelijaa kohtaan. Hän menettelee kuin sotilas, joka vihollisen hyökätessä ja ahdistaa jää katselemaan ja ihmettelemään, kuinka toiset sotilaat ja päällikkö voisivat torjua viholliset, mutta ei itse yritä taistella eikä karkoittaa vihollisia.

Sellaista raukkaa kutsutaan tavallisesti isänmaansa kavaltajaksi ja petturiksi.

Käsitämme sanomattakin, että tässä tulevat rohkaisevien sanojen ohessa kyseeseen myös *teot*. Sentähden kirjoittaakin apostoli Galatalaisille: “*Jakakoon*” — eli antakoon — “sanassa opetettava *kaikesta hyvästään* opettajalleen.” Kunkin seurakunnan jäsen on siis vointinsa mukaan ylläpidettävä ja elätettävä uskollista pastoriaan.

Kun 5 Moos. 25:4 mukaan riihä puivaa – se on puimatannerta polkevaa härkää oli pidettävä sellaisessa kunniasa, ettei sen suuta saanut sitoa kiinni, vaan se sai vapaasti syödä viljaa, jota se oli puimassa, niin eikä paljon suuremmalla syyllä ole kristittyjen huolehdyttävä uskollisen paimenensa toimeentulosta? – Tästä asiasta puhuttaessa käyttää Raamattu – varmaankin ihmisten hitauden ja huomaamattomuuden tähden – monia eri kuvauksia. Se vertaa uskollista paimenta soturiin ja sanoo: “Kuka tekee koskaan sotapalvelusta *omalla kustannuksellaan?*” Samoin se vertaa häntä viinitarhan hoitajaan ja kysyy: “Kuka istuttaa viinitarhan eikä syö *sen* hedelmää?” Ja se sanoo, että karjanhoitaja nauttii karjansa maitoa, että kyntäjän tulee kyntää toivossa ja puivan osansa saamisen toivossa. Samoin Herra myöskin on säätänyt, että evankeliumin julistajien tulee saada evankeliumista elatuksensa. 1 Kor. 9:7, 10, 14. Ja miksi tämä on niin luonnollista ja itsestään selvää? – Ensinnäkin sentähden, että uskollinen pastori ei voi – sielunhoitotehtäviensä tähden – elättää itseänsä ja perhettään *muulla tavalla*. Siksi tulee hänen saada elatuksensa

evankeliumista. Ja toiseksi: jakaahan hän seurakunnalleen *todellisia ja iankaikkisia pysyviä aarteita*. Eikö siis seurakunnan tulisi hyvinkin palkita häntä *ajallisilla ja katoavilla antimilla?* Siksi sanoo Paavalikin: “Jos me olemme kylväneet teille hengellistä hyvää, onko paljon, jos me niitämme teiltä aineellista?” 1 Kor. 9:11. [Seurakunnan ollessa hyvin pieni, niin että se ei voi taloudellisesti vastata pastorin elatuksesta, on mahdollista, että pastori hankkii elantonsa tai osan siitä muulla tavoin. Toim.huom.]

Yliellä on huomattava, että ne ajalliset antimet, jotka uskollinen paimen näin saa seurakunnaltaan, eivät suinkaan ole mitään “köyhäinapua” eikä almuja, vaan *ansaittua palkkaa*, kuten Raamattu sanoo: “Työmies – ei vain ruumiillisen työn tekijä, vaan myös henkisen ja hengellisen – *ansaitsee saada palkkansa*”. 1 Tim. 5:18. Ja koska pastori perheineen tarvitsee elatusta ja vaatetta – ei vain tilapäisesti –, vaan säännöllisesti, on seurakuntalaistenkin kannatettava saarnavirkkaa säännöllisesti. Näin tehdessään ei kenenkään pidä luulla, että hän joutuu maksamaan rahaa syntien anteeksiantamuksen aarteista, vaan siinä maksetaan palkkaa, kuten oppi-isämme Luther aivan oikein huomauttaa, pastorien “*vaivannäöstä ja työstä*”.

Tällä tavalla tehden pidetään uskollista paimenta kahdenkertaisessa kunniasa, häntä pidetään erinomaisen rakkaana hänen työnsä tähden, häntä kuullaan ja totellaan Jumalan sanan mukaisesti ja hänen uskoaan seurataan. Silloin Herran työ menestyy.

V.I.S.

STLK:n 42. aikuisten leiri 5.-10.7.

Pysykää minussa niin minä pysyn teissä

Jälleen kerran lukuisa joukko seurakuntiemme jäseniä ja muitakin ihmisiä kokoontui Siitamajalle aikuisten leirille. Teemanamme oli Vapahtajan sana: "Pysykää minussa niin minä pysyn teissä." Tämä teema ilmaisee sen syyn, jonka tähden kuulemme Jumalan sanaa oikein, tapahtuipa se missä ja milloin tahansa. Tärkein asiamme on uskossa säilyminen eli Jumalan lapsena pysyminen.

Kuinka sitten pysymme Jumalan lapsina ja mitä se pysyminen vaikuttaa elämässämme? Otan esille kaksi leirilä käsiteltyä teemaa. Ensiksi uskossa pysyminen on pitäytymistä samaan uskoon, joka Aabrahamilla, uskon Isällä, oli. Kun Aabraham sai käskyn uhrata poikansa Iisak, hän teki Jumalan sanan mukaan. Hän teki niin, vaikka siunaus kaikille kansoille oli luvattu Iisakin kautta. Järjen mukaan siunauksen tuleminen olisi ollut mahdotonta, jos Iisak olisi kuollut ilman jälkeläistä. Mutta Aabraham uskoi, että Jumala on voimallinen herättämään kuolleet. Kun Aabraham oli uhraamassa poikaansa, enkeli käski häntä katsomaan taaksensa. Aabrahamin takana oli oinas pensaaseen takertuneena, ja se piti uhrata Iisakin sijasta. Tämä oli esikuva Herrasta Kristuksesta, hänen viattomasta uhristaan, joka on ottanut synnit pois.

Heprealaisen ajatustavan mukaan taakse katsominen merkitsee tulevaisuuteen katsomista. Kun Aabraham näki oinaan, jonka Jumala tarkoitti uhriksi, hän näki Kristuksen päivän. Hän

katsoi uskossa tulevaan Vapahtajaan ja kaikkia ihmisiä koskevaan syntien sovitukseen. Tämän uskon kautta hän oli vanhurskas, omisti syntien anteeksiantamuksen ja on viimeisenä päivänä nouseva ruumiillisesti ylös haudasta. Pysythän sinä uskossa tähän Vapahtajaan, joka on annettu uhriksi sinun edestäsi ja joka on avannut myös sinulle tien iankaikkiseen kirkkauteen?

Toiseksi muistamme uskon hedelmiä. Joka Kristuksessa pysyy, kantaa runsaan hedelmän. Vapahtaja on viinipuun, me olemme oksat. Oksa kantaa hedelmää sen tähden, että siihen virtaa viinipuun elämä. Hedelmä on peräisin viinipuusta ja kaikki, mitä hedelmän tulemiseen tarvitaan, tulee sen tähden, että oksa on yhteydessä viinipuuhun. Näin mekin kannamme oikeita hedelmiä siksi, että olemme yhteydessä Vapahtajaan. Mitkä ovat oikeita hedelmiä? Ensiksi tulee Kristuksen nimen tunnustaminen. Sen myötä lähimmäisemme saa suoranaisesti ravintoa sielulleen. Ole siis rohkea puhumaan Jeesuksesta ja hänen armoteostaan. Kokoonnu yhdessä seurakunnan kanssa julistamaan Herran nimeä julkisessa jumalanpalveluksessa ja kutsu sinne toisiakin. Toisena hedelmänä mainittakoon kuuliaisuus. Uskon hedelmää on, että tunnustamme esivallalle sen aseman yhteiskunnassa ja kunnioitamme sitä. Samoin uskosta seuraa, että lapset kunnioittavat vanhempiaan ja aikuis-tuneet lapset huolehtivat ikääntyvistä isästään ja äidistään. Tällaisten ja muiden muiden hedelmien avulla voidaan

Lauluhetki leirin iltanuotiolla

säilyttää monia maallisen elämän kanalta tarpeellisia asioita ja toimia myös kaikkien parhaaksi Jumalan sanan mukaan: "... että he (pakanat) ... teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikönpäivänä." (1 Piet. 2:12) Haluathan etsiä hyviä eli kymmenen käskyn mukaisia tekoja Jumalan kunniaksi ja lähimmäistesi kaikinpuoliseksi parhaaksi?

Saimme leirillä myös muistutuksen uskossa pysymisen päämäärästä, kun tuli tieto Lahden seurakunnan jäsenen Onni Yli-Kaitalan siirtymisestä ajasta Jumalan lasten lepoon. Kun on kyse uskosta ja siinä pysymisestä, on aina kysymys iankaikkisen autuuden omistamisesta. Uskon tien päämäärä on taivaan koti. Olkoon tämä päämäärä sydämessäsi kalliina, ihanana toivona ja voimanlähteenä uskossa vaeltaesasi.

Leirillä saimme nauttia ulkomaisen vieraiden seurasta. Tampereen seurakuntamme yhteyteen liittynyt USA:ssa ja Englannissa pastorina toiminut Edward Brockwell ja saksalainen pastori Stefan Müller toivat meille

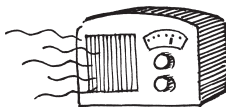
terveisiä ja Jumalan sanan opetusta. Kiitollisina Jumalan varjeluksesta iloitsimme siitä, että pastori Rupert Efraimson oli saapunut leirille ja jää keskuuteemme elokuun loppupuolelle saakka. Lisäksi oli kolme nuorta miestä Saksasta ja yksi Ruotsista. Leirille kutsutut piispa Mihail Nagornjak Ukrainasta ja pastori Pavel Luchenko Valko-Venäjältä eivät voineet tulla, mutta saimme heidän terveisensä kirjeiden välityksellä.

Yllä mainittujen vieraiden läsnäolon lisäksi oli suuri asia, että tälläkin kerralla saimme kuulla pastori Markku Särelän opetusta. Kaikille mukana olijolle kuuluu kiitos osallistumisesta yhteisiin käytännöllisiin toimiin ruokahuollossa, ulkotöissä ja muissa asioissa.

Kohotkoon sydämistämme kiitos Jumalalle hänen armostaan, pyhästä sanastaan ja leiristämme. Tähän kiitokseen yhdyimme, kun sovellamme itseemme Jumalan sanat: "*Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja.*" (Room. 3:28)

Kimmo Närhi (leirilehden tekstiä mukaillen)

Jumalan rauha

**RADIO
lähetys**

Radio Moreeni 7.9.2002

Kysymys: Mitä rauhalla tarkoitetaan Raamatussa?

Vastaus: Rauha tarkoittaa tärkeimmässä mielessä sitä, että Kristus on sovitus-työssään tehnyt rauhan Jumalan ja ihmisten välille. Raamattu sanoo: “*Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa.*” (Kol. 1:19,20) Tämä rauha on välttämätön meidän pelastumisemme kannalta. Ihminen on näet luonnostaan sotatilassa Jumalaa kohtaan. Jokainen on rikkonut Jumalaa vastaan ja sen tähden Jumalan vihollinen. Ei ole mitään keinoa, jolla me voisimme tämän asian muuttaa ja siis omasta voimastamme muuttua Jumalan ystäviksi. Tarvitaan väistämättä syntien sovitus. Tätä varten Jeesus tuli ihmiseksi. Hän tuli jokaisen sijaiseksi, otti päälleen meidän syntimme ja uhrasi itsensä niiden tähden. Tämä merkitsi rauhan tekemistä Jumalan ja ihmisten välille. Kysymys on siitä, mitä kutsutaan myös nimellä yleinen vanhurskauttaminen, toisin sanoen kaikkien ihmisten syntien sovittaminen Kristuksen sovitusasteessa.

K: Mitä Kristuksen tekemä rauha osoittaa Jumalasta?

V: Se näyttää todeksi sen, että Jumala on leppynyt. Hänen vihansa syntiä kohtaan on kohdistunut hänen Poikaansa Jeesukseen. Nyt voimme sanoa laulun sanoin: “On Isän sydämessä nyt armo iäinen. Se auennut on meille ristillä Jeesuksen.”

Kristuksen sovitus työn tähden Jumalalla on armollinen mielenlaatu meitä ihmisiä kohtaan. Se merkitsee, ettei hän sydämessään lue ihmisille syntiä syyksi, vaan antaa sen anteeksi.

K: Millainen vaikutus Vapahtajan tekemällä rauhalla on meidän kannaltamme?

V: Kun apostoli Paavali puhui rauhan tekemisestä yleisessä mielessä, hän heti lisäsi: “*Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut.*” (Kol. 1:21) Kristuksen sovitus työn merkitys on se, että jokaisen yksilön synnit ovat sovitettut. Niinpä Vapahtajan tekemää rauhaa ei pidä tarkastella vain yleisenä tosiasiana vaan myös omakohtaisen uskon ja autuuden perustuksena. Apostoli sanoikin: “*Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.*” (Room. 5:1)

Uskova on rauhan tilassa Jumalan kanssa. Hänellä on varmuus siitä, että hänen syntinsä ovat sovitettut. Siitä syystä hänellä on varmuus myös tulevasta iankaikkisesta autuudesta.

K: Sana rauha sisältyy useisiin apostolien kirjeiden tervehdyksiin Raamatussa. Mitä tämä osoittaa?

V: Siitä voimme päätellä, että rauha on tärkeä asia. Kun apostolit tervehtivät seurakuntia ja toivottavat niille rauhaa, he jo tuossa toivotuksessa sanovat keskeisen asian: Jumalan lapsena eläminen on rauhan omistamista.

Uskonpuhdistaja Martti Luther selitti syvällisesti ja laajasti Galatalaiskirjettä. Siinä yhteydessä hän kiinnitti erityistä huomiota apostolin tervehdykseen: *“Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.”* (Gal. 1:3) Luther kirjoitti: “Näihin kahteen vähäiseen sanaan: armo ja rauha, sisältyy koko kristinusko. Armo antaa synnin anteeksi, rauha tyyntää omantunnon ... Rauhan omistuksessa ei milloinkaan voida olla, ellei synti ole anteeksiannettu. Laki näet syyttää ja kauhistaa synnin tähden, eikä omantunnon tuntemaa syntiä voida poistaa pyhiinvaelluksilla, valvomisilla, ponnistuksilla, pyrkimisillä, paastoamisilla, sanalla sanoen, ei millään teoilla - jopa se pikemminkin niistä vain lisääntyy; sillä kuta enemmän näemme vaivaa ja hikoilemme syntiä poistaaksemme, sitä hullummaksi tilamme käy. Mutta se poistuu yksinomaan armolla eikä millään muulla tavalla. Tämä on erittäin hyvin opittava. Sanat tosin ovat helpot käsittää, mutta ahdistuksen aikana on äärettömän vaikeaa sydämessään varmasti päätellä: meillä on syntien anteeksiantamus ja rauha Jumalan kanssa yksinomaisesti armosta, syrjäyttämällä kaikki muut keinot taivaassa ja maan päällä.” (Gal. kirjeen selitys 42,43)

K: Luther puhui rauhan säilymisestä myös ahdistuksen aikana. Miten meillä voi säilyä Jumalan rauha omantunnon syyttäessä tai muuten erityisen vaikeina aikoina?

V: Jumalan laki ja omatunto syyttävät meitä aiheellisesti synneistä, pahoista teoista ja laiminlyönneistä. Nämä asiat ovat peräisin luontaisesta vihollisuudestamme Jumalaa vastaan. Niistä ei löydy mitään rauhaa tai lohdutusta. Ne myös seuraavat meitä koko tämän elämän ajan. Mutta ne eivät myöskään poista rauhaa. On jatkuvasti teroitettava sitä, että Jumala on tehnyt rauhan. Hän on ottanut pois syntivelan ja julistaa evankeliumin sanassa synninpäästön. Siis juuri ne synnit, jotka painavat meidän sydäntämme, ovat annetut anteeksi. Tämän uskominen tuottaa rauhan myös sille, jonka synnit hänen omasta ja kenties toistenkin mielestä ovat erityisen suuria.

Mitä tulee yleensä tähän aikaan liittyviin vaikeisiin tilanteisiin, eivät nekään poista Jumalan rauhaa. Maailma on rauhaton ja kulkee kohti loppuaan. Se ei tahdo sallia evankeliumin julistamista ja sen mukaista oppia ja elämää. Tämän kaiken keskellä usko Kristukseen antaa ja säilyttää rauhan sydämessä ja Jumala johdattaa omansa autuuteen.

K: Millainen merkitys Jumalan rauhalla on seurakunnan kannalta?

V: On syytä kiinnittää huomio siihen, että Kristuksella on rauhan valtakunta. Profeetta Jesajan kirjassa häntä nimitetään Rauhan ruhtinaaksi. (Jes. 9:5) Uuden liiton seurakunnassa vallitsee rauha. Vanha testamentti kuvaa rauhaa muun muas-

sa seuraavin sanoin: *“Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne. ... Niin he takovat miekkansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi; kansa ei nosta miekkaa kansaa vastaan, eivätkä he enää opettele sotimaan.”* (Jes. 2:2,4) Elämme juuri nyt tätä aikaa, jolloin tässä kuvattu rauha vallitsee. Tiedämme ja näemme, ettei se ole ulkonaista eikä sillä tarkoiteta, että maallisessa mielessä tulisi rauhan tila. Ei niin, vaan Profeetta Jesajan kuvaama rauha on hengellistä rauhaa, jota ulkonaiset muut asiat eivät voi poistaa.

Koska koko Uuden liiton seurakunta on rauhan valtakunta, on sillä vaikutus myös käytännölliseen seurakunnan opetukseen. Seurakunnan tärkein opetettava ja saarnattava asia on se, että Kristus on tuonut kaikkia varten syntien anteeksiantamuksen ja että hän on tie iankaikkiseen autuuteen. Koko Jumalan sanan oppia on opetettava, mutta pääkohta on Kristuksen tekemä rauha ja sen omistaminen uskon kautta.

K: Millä tavoin Jumalan tekemä rauha vaikuttaa uskovien vaellukseen?

V: Kun Jumala on tehnyt rauhan koko ihmiskunnan kanssa ja kun uskossa omistamme sen, on Jumalan tahto, että haluamme elää rauhassa myös toisten ihmisten kanssa. Apostoli Paavali sanoi: *“Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa.”* (Room. 12:18) Tämä merkitsee, ettei meidän tule etsiä riitaa, vaan päinvastoin sopua toisten kanssa. Joskus se edellyttää omista oikeuksista luopumista. Tärkeä näkökulma on myös, ettemme halua kostaa toisille. Paitsi että itse haluamme säilyttää rauhan, on oikein myös tilanteen tullen pyrkiä palauttamaan toisten välillä rikkoutunut rauha. Vapahtaja sanoi: *“Autuaita ovat rauhantekijät.”* (Matt. 5:9) Mitä elämänsasioihin tulee, on kuitenkin muistettava, että ne ovat vaillinaisia. Maallisessa elämässämme on asioita, jotka aiheuttavat rauhattomuutta. On myös mahdollista, että olemme omilla teoillamme sellaista aiheuttaneet. Tällaisten asioiden edessä saamme kuitenkin turvata Kristukseen, omistaa syntien anteeksiantamuksen hänen nimessään ja elää Jumalan tekemän rauhan turvissa. Hän on voimallinen johdattamaan meitä myös rauhan tiellä suhteissa lähimmäisiimme.

Kimmo Närhi

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2004	Hinnat euroina
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä).....	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä).....	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2, Kehitysoopin kulisesta (Pälikkö).....	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlajulkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther).....	49,00
Kaukainen voittolaulu, ilmestyskirjan selitys (Becker) ntd.	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus).....	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard).....	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta	22,00
“ “ “ irtonumero	2,50

Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen.
Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

Waltherin pääteos **Kirkko ja virka**

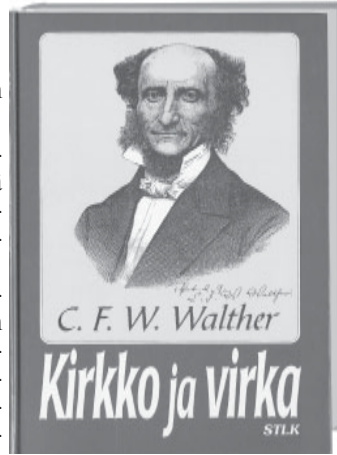
Teol. tri C.F.W. Walther tunnetaan Suomessakin erityisesti hänen Laki ja evankeliumi kirjastaan.

Oppi kirkosta ja virasta on aina tärkeä ja ajankohtainen, niin nytkin. Mitä pyhä Raamattu opettaa näistä asioista? Entä luterilaiset uskontunnustukset, uskonpuhdistaja Martti Luther ja muut luterilaiset 1500 - 1700 -luvulla? Entä vanhan kirkon todistus?

Walther käsittelee perusteellisesti tässä kirjassa kysymyksiä, mikä on kirkko ja mikä virka ja mikä on niiden välinen suhde. Hän tuo taitavasti esille yleisen hengellisen pappouden oikeudet ja säilyttää samalla viran Jumalan säätämänä järjestyksenä. Kirjasta löytyy mielenkiintoista ja rakentavaa opetusta monen moneen asiaan. Se ohjaa tarkistamaan käsityksiä myös ekumeenisista kysymyksistä. Esim. voiko luterilainen yhtyä reformoituun ehtoollisoppiin tai harjoittaa kirkollista yhteyttä paavikirkon kanssa?

Antakoon Herra siunauksensa tälle todistukselle.

Kirjan hinta on vain 18,50- euroa

Tärkeä ja ajankohtainen

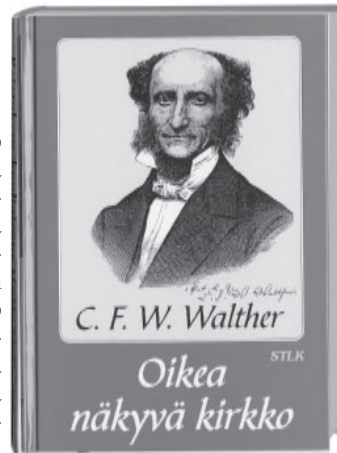
C.F.W. Waltherin

Oikea näkyvä kirkko

Kirjassa Oikea näkyvä kirkko Walther tuo esille, että evankelisluterilainen kirkko on oikea näkyvä Jumalan kirkko maan päällä. Evankelisluterilaisella kirkolla hän tarkoittaa sellaista kirkkoa, joka opettaa ja toimii käytännössä luterilaisen opin mukaan. Oikean näkyvän kirkon Walther määrittelee näin: "Oikea näkyvä kirkko sanan rajoittamattomassa merkityksessä vääräuskoisten kirkkojen eli lahkojen vastakohtana on vain sellainen kirkko, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja pyhät sakramentit jaetaan evankeliumin mukaisesti". Waltherin kirjojen ilmestyminen osuu sopivaan aikaan tukemaan ja vahvistamaan uskossaan niitä, jotka eivät halua mennä ajan eksytysten mukana.

Kirjan sisältää myös Waltherin Avauspuheen, jonka hän piti vuonna 1866 kirkkokunnan kokouksessa ja joka on samalla johdantoa tähän kirjaan. Kirjassa on myös henkilö- ja asiahakemisto. Kirja käsittää yli 200 sivua. Suomentajat Hannu Lehtonen, Risto Relander ja Markku Särelä (myös toimittaja).

Kirjan hinta on vain 17,- euroa

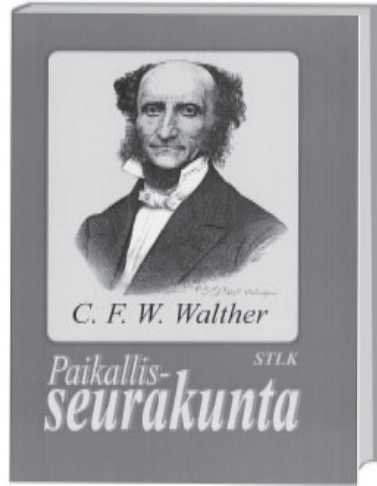

C.F. W. Waltherin

Paikallis- seurakunta

Tri C.F. W. Waltherin kirkko-opilisten teosten kolmas kirja, *Paikallis-seurakunta* selvittelee Raamatun, luterilaisen tunnustuksen sekä tri Lutherin ja muiden johtavien luterilaisten opettajien valossa, millainen valtiosta erillään oleva ev.lut. paikallisseurakunta on olemukseltaan, oikeuksiltaan ja velvollisuuksiltaan ja kuinka sen toiminta on järjestettävä, että kaikki tapahtuu säädyllyisesti ja järjestyksessä.

Kirjan hinta on 17 euroa

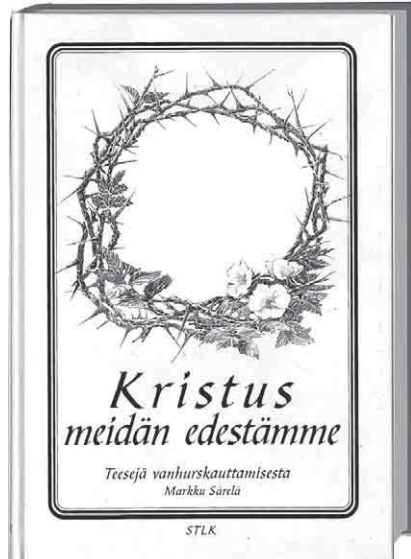

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

256 sivua

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. Ovh. 17 euroa

Syysjuhla Siitamajalla 24.-25.9.2005

“Katsokaa tarkoin, kuinka vaellatte”

(Ef. 5:15)

la 24.9.

13.00 Alkuhartaus

13.45 Kuinka uskova voi ja kuinka hänen tulee erota vaelluksessaan epäuskoisesta maailmasta

14.00 Lasten iltapäivä erikseen lapsille

15.00 Kuinka vaelluksemme voi koitua evankeliumin leviämisen hyväksi

16.15 Siionin kanteleen lauluja

18.00 Ajankohtaisia asioita

19.00 Iltahartaus

Ruokailut 12.00, 14.30, 17.00, 20.00

su 25.9.

8.45 Aamurukous KN

11.00 Jumalanpalvelus (HPE)

Ruokailut 8.00 ja n. 12.15

Yhteisiä tapahtumia

Syysjuhla 24.-25.9. Siitamajalla

Uskonpuhdistusjuhla 5.11. Lahdessa

Joululeiri lapsille ja nuorille 28.-31.12. Siitamajalla

Yle Radio 1: Iltahartaus ti 4.10. klo 18.50. Pastori Kimmo Närhi

Poisnukkunut: Lahden Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Onni Yli-Kaitala on siirtynyt ajan vaivoista Jumalan lasten lepoon 9.7.2005 91 vuoden iässä. *“Minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä.”* (Job 19:25)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 11.9., 9.10. ja 13.11. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 25.9. ja 6.11. *Nuorten ilta* pe 21.10. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 22.10. ja 19.11. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 17.9. (HPE) ja 8.10. klo 10. Ke 16.11. (HPE) klo 18. La 3.12. klo 10. **Siitamaaja:** *Jumalanpalvelus* 4.9.

(HPE), 18.9. ja 25.9. (HPE) klo 12. Syysjuhla 24.-25.9.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 2.10., 16.10. (HPE), 30.10., 13.11. ja 27.11. (HPE) klo 12.

Hämeenlinna, Birger Jaarlin katu 11: *Jumalanpalvelus* su 18.9. (HPE), 16.10. ja 20.11. klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 8.10., 12.11. (HPE) ja 3.12. klo 15.30. Esirippikoulu joka kerralla tilaisuuden yhteydessä. *Lasten iltapäivä* 12.11. klo 13.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 13.10 (HPE) ja 24.11. (HPE) klo 18.

Joensuu / Kontiolahti: *Jumalanpalvelus* ke 12.10. klo 18 (HPE) ja 23.11. klo 18 (HPE)

Koskenpää pe 30.9. (HPE) ja 9.12. (HPE) klo 13 Tiensivussa.

Kyyjärvi la 19.11. Martti ja Kyllikki Lehtolalla.

Haapamäki pe 18.11. klo 13.

Karstula la 10.12. klo 13 (HPE) Tatu

ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 1.10. klo 18 (HPE) Reino ja Tuula Rantasella. La 10.12. klo 18 (HPE)

Äänekoski 1.10. klo 13 (HPE)

Hankasalmi la 19.11. klo 18.

Tyrnävä pe 25.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi la 26.11. (HPE) klo 10.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 11.9., 9.10., 13.11. ja 11.12. Jumalanpalvelusta ei ole su 25.9. ja 6.11. *Raamattutunti* to 22.9. ja 17.11. klo 15. *Teemalta* to 20.10. 18. *Seurakuntailta* ke 7.9., 5.10., 2.11. ja 7.12.

Pyhäkoulu torstaisin klo 18. *Lasten iltapäivä* la 8.10. ja 17.12. klo 14. Uskonpuhdistusjuhla la 5.11.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 2.10., 20.11. (HPE) ja 18.12. klo 11. *Raamattutunti* ke 21.9. ja 19.10. klo 18.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,

Rajakatu 7, 15100 Lahti,

puh. 03-7823097, 040-7567659,

Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä,

Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/

fax. 03-3176565. Sähköposti:

markku.sarela@kolumbus.fi

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisällys:

Jumalan todistus Aabrahamista, Martti Luther.....	238
Jumalan lapsi on kiitollinen ja kuuliainen, KN.....	239
Herran seurakunta ottaa vastaan Jumalan sanan, MS.....	241
Profeetta Sakarjan selitys, Sak. 8:9-23, Martti Luther.....	244
Mark. 4: 1-34.....	250
Isäni kodissa on monta asuinsijaa, Reissuvaimon päiväkirja, OL.....	252
Vesa lastenosasto, TM.....	253
Mitä sanankuulijat ovat velvolliset tekemään opettajilleen ja sielunpaime- nilleen, V.I.S.....	261
STLK:n 42. aikuisten leiri 5.-10.7, KN.....	266
Jumalan rauha/Radio Moreeni, KN.....	268
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	272
Kansi: Enkeli vapauttaa Pietarin vankilasta Apt. 12: 7, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857,
Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumeroit seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, kummitoiminta 75200,
lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2005: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: **www.luterilainen.com**